

стжпва съвсемъ накрай кея, поглежда нагоре, къмъ фалтборда на бавно отдѣлящия се параходъ, и вика къмъ младия мжжъ:

— Богданъ! Ако наистина нѣкога поискашъ да ми пишешъ, прати писмото на Силвия Золекъ, Rue de la Bourse, 7. Ако ме нѣма вече тукъ, тя ще знае кжде съмъ. Ще ми го препрати.

Тѣй стигна морякътъ Богданъ въ Бургасъ.

III

Рѣдко идватъ въ Бургазкото пристанище голѣми параходи, съ мачти по-високи отъ най-високитѣ здания, съ двойни тумбести комини и съ по три реда кржгли прозорчета. Отъ месецъ на месецъ нѣкой такъвъ морски великанъ се отбива отъ пжтя си къмъ Одеса и спира тукъ, за да вземе вжглища или да остави дузина чуждестранни гости. Когато на хоризонта се явява сивата дълга опашка отъ димъ, въ града настанва малъкъ праздникъ. Мжжетъ отъ учрежденията и търговскитѣ контори надничатъ презъ вратитѣ и прозорцитѣ къмъ легналото подъ града море и бършатъ унесено училата си. Въ работилницитѣ и по недовършенитѣ постройкы работници и чираци спиратъ работа, триятъ потъта отъ челата и отправятъ погледъ нататъкъ. Прозорцитѣ на кжщитѣ се разтварятъ, жени съ запретнати ржкави и невчесани коси налѣгватъ между своитѣ саксии по первазитѣ и започватъ безконечни съвещания съ съседкитѣ. Въ класнитѣ стаи на училищата се възцарява неспокойна тишина. Ученицитѣ дебнатъ въ болезнено напрежение, кога учителятъ ще се извърне къмъ черната дъска, за да проточатъ шии къмъ прозорцитѣ. Учителитѣ поглеждатъ